

Epilóg

[bývalo dobre]

Táto krajina bola ešte nedávno normálnym štátom. Ľudia chodili do práce, večer sa stretávali s priateľmi, smiali sa spolu v reštauráciách, usmievali sa na seba na uliciach a užívali si život. Užívali si slobodu.

[Poseidon všetko prebral a to legálne]

Čo bolo kedysi, teraz už neplatí. Strana Poseidon dnes prevzala kontrolu nad armádou, obsadila štátnu televíziu aj rádiá a odpojila krajinu od internetu. To všetko po tom, čo úplne zákonne, postupne, v niekoľkých po sebe nasledujúcich demokratických voľbách, prišla k moci. A začalo to vskutku nenápadne: na začiatku bola len nespokojnosť pár ľudí, že musia niekam odvádzať nejakú vodu. Tú nespokojnosť si však niekto všimol a založil túto protestnú stranu, ktorá spočiatku nenápadne získala takú podporu, až sa stala jedinou vládnuou stranou. Ktorá môže všetko, čo sa jej zapáči.

[aktuálne správy]

Posledné správy, ktoré z krajiny máme, hovoria o nezvestných ľuďoch, predovšetkým tých politicky aktívnych, bojujúcich proti vládnucej strane a jej ideológii. Rovnako počúvame o perzekúciách a trestoch pre tých, ktorí súhlasne neprikyvujú, keď v televízii vysielajú vládnu propagandu. Zdá sa, že ľudia, ktorí nie sú členmi strany alebo pre ňu aspoň nepracujú, v tejto krajine nemajú takmer žiadne práva. A skôr sa musia báť o svoj život.

[niekto zostáva, niekto odchádza, niekto umiera]

Značná časť obyvateľstva si na tento nový systém zvykla. A minorita z neho dokonca profituje – teda tí, ktorí sú úplne oddaní strane alebo sú jej súčasťou. Prevažná väčšina ľudí ale len žije a počúva, čo má robiť. Bez možnosti si povedať, ako chcú žiť. To je totiž určené z vyšších miest.

Sú tu však aj takí, ktorí sa s týmto nestotožnili. Tí, čo mali väčšie šťastie, z tejto krajiny odišli. Nedokázali by v nej žiť. Nemôžu žiť bez slobody vyjadrovať svoj názor, bez slobody hlasovať vo voľbách podľa svojho uváženia, bez slobody mať život, aký chcú. Odišli z tejto krajiny, odišli zo svojich domovov, len s taškou najnutnejších vecí, bez istoty, čo ich tam vonku čaká. Ale s nádejou, že inde im bude lepšie. Pretože čo vedia rozhodne: že nemôžu žiť v štáte, kde je uznávaný iba jeden názor, kde je každý len drobným kolieskom a všetko musí fungovať pre jednu ideológiu, jednu stranu.

A potom sú tu tí druhí. Tí, ktorí mali menej šťastia. Boli odvezení ozbrojenými zločkami a verejne popravení na námestiach, alebo o nich už len nikto nikdy nepočul.

[zhoda na tom, že teraz je to veľké a skoro nikto sa proti tomu nepostavil]

Život v tejto krajine ide ďalej. Niekto je spokojný, iní menej. Všetci sa však zhodujú na jednom: plíživu, spočiatku nenápadne a pod zámienkou dobrej vôle, tu vzniklo niečo, čo sa bude dať zastaviť len ťažko. Až vôbec. A že tá hŕstka jednotlivcov, ktorí na to už od začiatku upozorňovali, nestačili na to, aby tejto sile zabránili v nástupe.

Čo by sa stalo inak, keby sa viac ľudí zaujímalo už od počiatku a aktívne vystúpilo? To už dnes nezistíme. Ale možno sa z toho dá poučiť.